

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ร้านอาหาร Cowboy Cafe ราชบุรี
๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ร้านอาหาร Cowboy Cafe ราชบุรี ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์และคณะ
วิทยากรของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากพันตำรวจเอก
ปรีชญ์ชัย และคุณสุภัทรา ใจชาญสุขกิจ เจ้าของร้านอาหาร Cowboy Cafe จังหวัด
ราชบุรี เพื่อไปสนทนาธรรมที่ร้าน และที่บ้านของท่านทั้งสอง

ข้าพเจ้ารู้จักกับคุณเอ้ (สุภัทรา) เมื่อคราวเดินทางไปอินเดียเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี ๒๕๕๕ ในคราวที่มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา นำพระรัตนบุษยภาชนีโสภณ มหาราชปริวรรตคือ ที่ครอบที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุที่ทางมูลนิธิฯ โดยท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้รับโอกาสจากสมาคมมหาโพธิ์ แห่งประเทศอินเดีย เพื่อสร้างที่ครอบดังกล่าว และท่านอาจารย์เป็นผู้นำคณะเดินทางไปถวายไว้ ที่พระมูลคันธกุฎีวิหาร เมืองสาธนาถ พาราณสี

ขณะที่อยู่ที่เมืองพาราณสี คุณเอ้ก็ได้แสดงให้เห็นถึงกุศลจิต และกุศลศรัทธาที่ได้ร่วมกันกับน้องมาศสุภา สั่งอาหารอย่างดีจากโรงแรมคัลลาคันตบิกลองใหญ่ให้แก่เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิฯ ที่ปฏิบัติภารกิจจนดึก

และ ยังไม่ได้รับประทานอาหาร เป็นความ
ตั้งใจจริง และความจริงใจ ที่เห็นได้ และ
น่าอนุโมทนาอย่างยิ่ง เมื่อกลับมาประเทศ
ไทยแล้ว ก็ได้ทราบจากประกาศของมูลนิธิ
ว่าคุณเอ้และสามี คือ ท่านพันตำรวจเอก
ปรีชญ์ชัย ได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ไป
สนทนาธรรมที่ร้านอาหารของท่านและที่
บ้าน เพื่อเกื้อกูลแก่คุณแม่ของสามีและ
ญาติๆ เป็นกุศลเจตนาที่ขออนุโมทนาด้วย
ครับ อนึ่ง ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังว่า
คุณเอ้ได้ติดตามชมรายการบ้านร่มมะทาง
สถานีโทรทัศน์ TNN 2 มานานนับปีแล้ว

จนวันหนึ่ง ท่านอาจารย์ได้รับเชิญ
ไปสนทนาธรรมที่บ้านมิ่งโมฬี สวนผึ้ง
ราชบุรี เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ (คราวนี้
ทั่วมกรุงเทพฯ) พันตรีหญิงศิริลักษณ์ มิ่ง
โมฬี ได้พาท่านอาจารย์และคณะบางส่วน
แวะรับประทานอาหารที่ร้าน Cowboy
Cafe ซึ่งคุณเอ้กำลังดูแลร้านอยู่ และเธอ
เล่าแก่ข้าพเจ้าว่า เธอสังเกตเห็นลูกค้ากลุ่ม
หนึ่งเดินเข้ามาในร้าน และสะดุดตากับ
สุภาพสตรีท่านหนึ่ง เมื่อคุณเอ้นึกออกว่า
สุภาพสตรีท่านนั้น คือ ท่านอาจารย์สุจินต์
บริหารวนเขตต์ ที่เธอติดตามฟัง และชม
รายการบ้านร่มมะมานานนับปีนั้น บัดนี้

ท่านมาปรากฏอยู่ต่อหน้าที่คุณเอ้กล่าวว่า ไม่เคยนึก ไม่เคยฝันเลย เธอบอกลูกน้อง
ในทันทีให้ดูแลงานแทน และรีบเข้าไปกราบต้อนรับและดูแลท่านอาจารย์และคณะด้วย

ตัวเอง ขณะที่เล่าเรื่อง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นใบหน้าและดวงตาที่เปี่ยมสุขของเธอ พลอยทำให้ข้าพเจ้าปีติไปด้วย

อนึ่ง เมื่อทราบว่าคุณเอกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ไปสนทนาธรรมที่ร้าน ข้าพเจ้าก็ดูข้อมูลในกูเกิ้ล ได้พบว่า ร้าน Cowboy Cafe ของคุณเอ นอกจากจะมีชื่อเสียงเรื่องอาหารทั้งอาหารฝรั่งและอาหารไทย ที่คุณเอเองเป็นผู้ที่ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จากสถาบันอาหารชื่อดังในเมืองไทยอยู่ไม่ขาดทำให้ท่านที่เดินทางผ่านไปราชบุรี ต้องแวะรับประทานอาหารที่ร้านของคุณเอแทบทั้งสิ้น

คุณเอตั้งใจมาก ที่จะต้อนรับท่านอาจารย์และสหายธรรมทุกท่านที่เข้าร่วมฟังการสนทนาธรรมในครั้งนี้ และได้ตระเตรียมการล่วงหน้านานหลายเดือนเนื่องจากทราบว่า จะมีผู้ที่สนใจเข้าร่วมฟังนับร้อยคน จึงจัดเตรียมรถสุขาไว้เพิ่มเติมด้วย กับทั้งจัดหุ้มอาหารกลางวันไว้บริการ ซึ่งมาจากร้านชื่อดังในจังหวัดราชบุรี รวมถึงมีชา กาแฟ

บริการทุกท่าน ทั้งร้อนและเย็นตลอดเวลาอีกด้วย ทุกท่านที่ไปร่วมฟังการสนทนาธรรมในวันนั้น ถึงกับปลื้มใจ ออกปากชมเหมือนกันหมดว่าท่านเจ้าภาพทั้งสองจัดการสนทนา และให้การต้อนรับอย่างดีเยี่ยม พรั่งพร้อมสมบูรณ์ เป็นการให้ทั้งทาน คืออาหารอันเลิศ และที่สำคัญที่สุดคือ ธรรมทานอันเลิศอย่างยิ่งอีกประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็น คือ ความใจกว้างและความมีน้ำใจของท่านเจ้าภาพที่ท่านดูแลทุกคนโดยเสมอภาคกัน ข้าพเจ้าประทับใจกับภาพลูกน้องและบริวารของท่านที่ได้รับประทานชา

กาแฟ และ อาหารต่างๆ อย่างเต็มที่ ทุกคนดูตื่นตื่นมีความสุข สนุกสนานไปกับการต้อนรับ และการให้บริการอย่างดี และมีหลายคนนั่งฟังการสนทนาธรรมอย่างตั้งใจ นำอนุโมทนาอย่างยิ่ง

อันดับต่อไป ข้าพเจ้าขออนุญาตนำ ความการสนทนาธรรมทั้งภาคเช้าและบ่าย มาฝากทุกท่านเพื่อพิจารณา เพื่อประโยชน์เพียงประการเดียวคือ ความเข้าใจธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในชีวิต ไม่มีสิ่งใดประเสริฐกว่า ตามควรแก่กาลดังนี้ครับ

ท่านอาจารย์:

ธรรมะ เป็นเรื่องที่ยากที่จะเข้าใจ หรือว่า เป็นเรื่องง่ายๆ ไม่ต้องศึกษาก็จะเข้าใจได้ นี่ก็ต้องไตร่ตรอง ตั้งแต่ขั้นต้น พระธรรมที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ไม่ใช่หมายความว่าเราจะไม่ศึกษา เพียงแค่ฟังก็จะเข้าใจได้ นั่นคือความเข้าใจ "เฝิน" มาก แล้วก็ "ไม่รู้" "พระคุณ" ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย

...เพราะฉะนั้น ฟังแล้ว ยาก หรือ ง่าย? มีใครว่าง่ายบ้าง?
 ยากมากนะคะ ได้ยินคำว่า อาจหาญ ร่าเริง ยากแต่ก็
 กล้า ที่จะรู้ความจริง ซึ่งแสนยาก แล้วก็อีกนาน (กว่าจะรู้)
 แต่ถ้าไม่มีความกล้าหาญ ไม่มีความร่าเริง อาจหาญ ก็ไม่
 สามารถที่จะรู้ความจริงนี้ได้เลย

...เพราะเหตุว่า แม่ธรรมะ จะมีอยู่ ตั้งแต่เกิดจนตาย...แม้
 ขณะนี้...ฟังแล้ว...ก็ยังไม่สามารถที่จะรู้ทั่วถึง หรือว่า
 เข้าใจได้เพียงแต่ว่า...เริ่มเข้าใจได้...ตามลำดับ...คือ สิ่งที่

มีจริง ขณะนี้ พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงไว้ โดยละเอียด
ให้เข้าใจความจริง เพราะฉะนั้น อาจหาญที่จะรู้ความจริง
ซึ่งยาก และ อีกล้าน หรือเปล่า?...

...คงได้ยินคำว่า "บารมี" ถ้าปราศจากคุณความดีที่จะทำ
ให้รู้ความจริง จะรู้ความจริงไม่ได้เลย คุณความดีหนึ่ง ก็
คือ สัจจะ ความจริงใจ เป็นผู้รู้ที่รู้ว่า "ความจริง" มีในขณะ
นี้ แต่ยังไม่รู้ แต่รู้ได้...

...เพราะฉะนั้น จะต้องเป็นผู้ที่อาจหาญ ว่าเรื่องที่จะอดทน
ที่จะค่อยๆ ฟัง ค่อยๆ เข้าใจขึ้น จนกว่าสามารถที่จะ
"รู้จัก" พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่เพียงคิด
เพราะว่า ฟังมาว่า พระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ และ
พระมหากรุณาคุณ แต่จะ "รู้พระคุณ" ต่อเมื่อได้ "เข้าใจ
พระธรรม"

ซึ่งนานมาก ๔๕ พรรษา ที่ทรงแสดง ความจริง เดียวนี้ !!!
สำหรับ "ทุกขณะ" ให้ได้เข้าใจถูกต้อง ถ้าเห็นประโยชน์
อย่างนี้ ก็ารู้ตัวเองว่า อาจหาญพอไหม? ที่จะมียริยะ มี
ความจริงใจ มีความมั่นคง ที่รู้ว่า วันหนึ่ง พระธรรมที่ทรง
แสดง "ทุกคำ" สามารถรู้ ตามความเป็นจริงอย่างนั้นได้
แน่นอน แต่จะรู้ทันทีไม่ได้...

...เพราะฉะนั้น อะไรประเสริฐสุด? ถึงแม้จะมีความรู้มาก เป็นศาสตราจารย์ เป็นนายกรัฐมนตรี เป็นประธานาธิบดี หรือ เป็นอะไรก็ตาม สูงที่สุด แต่เป็นคนชั่ว หรือว่า มีปริญญามากมาย หลายมหาวิทยาลัย แต่เป็นคนชั่ว กับ การที่จะเป็นคนดี แล้วก็สามารถที่จะรู้ว่า ชีวิตนี้ สั้นมาก ไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้เลย ว่าจะสิ้นสุดความเป็นบุคคลนี้ เมื่อไหร่?...

...แต่ว่า เคยคิดไหม? ว่าก่อนจะเวลานี้ ดีหรือชั่ว แคไหน?
แล้วก็ได้เข้าใจสิ่งที่มี ซึ่งเป็นโอกาสที่ยากมาก ถ้าไม่มีความศรัทธาที่จะรู้ว่า ประโยชน์สูงสุดในชีวิตซึ่งแสนสั้น
สิ่งที่ประเสริฐที่สุด คือ ได้เข้าใจ สิ่งที่มีจริง แม้ว่าจะเข้าใจ
ยาก...

...ผู้ที่เห็นประโยชน์อย่างนี้ ก็จะไม่คิดว่า อย่างอื่นมีประโยชน์กว่า ไม่ว่าจะเป็น ลาภ ยศ สรรเสริญ ตำแหน่ง หรือ อะไรๆ ก็ตาม แต่ก็เป็นแต่เพียง สิ่งที่หลง แล้วก็ยึดถือ แต่ว่าถ้ามีความเข้าใจธรรมะ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พระเจ้าพิมพิสาร, สีหเสนาบดี ก็สามารถที่จะเข้าใจธรรมะได้ แล้วก็รู้ด้วยว่า ชีวิตที่จะเกิดขึ้น เป็นไปแต่ละขณะ นี่ไม่ได้อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใคร...

...แม้แต่ "เห็น" หนึ่งขณะ ที่จะเกิดได้ ก็ยังต้องอาศัยหลายอย่างเช่น ต้องอาศัย จักขุปสาท มีตา แล้วก็ต้องมีสิ่งที่สามารถกระทบตาได้ เท่านั้นยังไม่พอ ต้องมีธาตุรู้ คือเกิดขึ้นเห็น ในขณะนี้ ที่เราใช้คำว่า "จิต" กำลัง "เห็น" มิฉะนั้น สิ่งที่ปรากฏทางตา ช่วงขณะ ที่แสนสั้น ก็ปรากฏไม่ได้ทั้งหมด เป็นอย่างนี้ ชั่วคราว แสนสั้น อย่างนี้...

...เพราะฉะนั้น คนที่ได้รู้ความลึกนี้ของชีวิต ก็จะรู้ว่าเกิดมา ที่มีค่าที่สุด ก็คือว่า ไม่ใช่อย่างอื่น ที่ทำให้หลงติด แต่ต้องเป็น ความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ผู้ที่มีปัญญา ในครั้งอดีต ก็คือ ผู้ที่จะรู้ความจริง ที่สามารถหมดกิเลสได้ ท่านกล่าวว่า ถ้าท่านจะได้ลาภ ยศ สรรเสริญ สักเท่าไร แต่ "หลงติด" ในสิ่งนั้น ก็ขออย่าให้ได้สิ่งนั้นเลย "อาจหาญ" มั้ยคะ? "ร่าเริง" ที่จะรู้ว่าสิ่งอื่น ไม่มีค่า เท่ากับความเข้าใจธรรมะ...

...ซึ่งถ้าไม่มีการตรัสรู้ ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไม่มีทางที่ใครสามารถที่จะรู้ ความจริง ซึ่งมีอยู่ทุกขณะนี้
ได้เลยและ มีอีกท่านหนึ่งท่านก็บอกว่า ธรรมดา เพศ
บรรพชิต ก็เป็นที่เคารพ กราบไหว้ของบุคคลอื่นแต่ท่าน
ซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ จะบำเพ็ญคุณความดีที่จะให้ได้สิ่ง
นั้น เหมือนบรรพชิตได้ แต่ในเพศคฤหัสถ์...

... คุณความดี เป็นที่เคารพ แต่ไม่ว่าจะอยู่ในเพศใด ถ้า
ไม่มี คุณความดี ใครจะนับถือ? หรือ ใครจะเคารพ ด้วย
ความจริงใจก็เป็นไปไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ก็เป็นลาภ

อันประเสริฐ ที่ได้มีโอกาสได้เข้าใจธรรมะ บาง ก็คิดว่า
ลาภอันประเสริฐ คือขณะที่ ได้รู้แจ้งอริยสัจธรรม แต่ลืม
ว่า ดั้งเดิม ต้นเหตุ ก็คือ การฟังธรรมะ นั้นเอง...

[๗๗] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความเลื่อมญาติมีประมาณน้อย ความเลื่อมปัญญาชั่วร้ายที่สุดกว่าความเลื่อมทั้งหลาย.

[๗๘] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความเจริญด้วยญาติมีประมาณน้อย ความเจริญด้วยปัญญาเลิศกว่าความเจริญทั้งหลาย เพราะฉะนั้นแหละ เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า เราทั้งหลายจักเจริญด้วยปัญญา ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงสำเหนียก อย่างนี้แล.

พระสูตรตันตปิฎก อังคุตรนิกาย เอกนิบาตเล่ม ๑ ภาค ๑ หน้าที่ ๑๔๓

หลังรับประทานอาหารกลางวันที
จัดเตรียมไว้เสร็จแล้ว ท่านเจ้าภาพได้นำ
ทุกท่านไปยังบ้านไร่มณฑา ซึ่งเป็นบ้านของ
ครอบครัวใจชาญสุขกิจ ที่มีญาติพี่น้อง
ปลูกบ้านรวมกันในบริเวณที่กว้างใหญ่ เป็น
ครอบครัวที่อบอุ่นมาก โดยมีคุณย่าคือ
คุณแม่สามีของคุณเอ้ (พ.ต.อ.ปรีชญชัย)
เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกๆ ในบ้านหลัง
ใหญ่ซึ่งคุณเอ้ได้จัดเตรียมสถานที่ไว้อย่าง
สวยงามพร้อมพร้อม ที่สนามหน้าบ้านคุณย่า
เป็นที่ประทับใจทุกท่านอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอ

นำความการสนทนาบางตอน และ ภาพบรรยากาศการสนทนาในปายนั้นมาฝากให้ทุกท่าน ได้ชมและพิจารณาด้วยดังนี้ครับ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

คุณคำปั่น :

กราบสวัสดิ์ทุกท่านนะครับ ก็กลับมาสนทนาต่อในภาค
 ป่าย เริ่มตั้งแต่ ๑๔ นาฬิกา ถึง ๑๖ นาฬิกา นะครับ แล้ว
 ก็ย้ายการสนทนาธรรมจากร้าน Cowboy Cafe มาที่บ้าน
 ไรมณทา จังหวัดราชบุรี ซึ่งท่านผู้เป็นเจ้าภาพในการจัด
 สนทนาธรรมในครั้งนี้ คือ พันตำรวจเอก ปรชัญชัย และ
 คุณสุภัทรา ใจชาญสุขกิจ ตอนนี้พันตำรวจเอก ปรชัญชัย
 ท่านติดภารกิจ ยังอยู่ก็คือ ภรรยาของท่าน คือ คุณ
 สุภัทรา ใจชาญสุขกิจ ในช่วงเช้า หลายท่านก็บอกว่า
 ประทับใจในการได้ฟังความจริง เพราะว่า ความจริงนี้ ก็
 ไพเราะทุกคำ เพราะเป็นคำจริง เป็นสัจธรรมที่พระ
 อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ และทรงแสดง

ท่านอาจารย์ก็ได้กล่าวย้ำอยู่เสมอว่า การที่จะมีปัญญา เจริญขึ้นไปตามลำดับนั้นจะขาดไม่ได้เลย คือ การฟัง ด้วยความละเอียด รอบคอบและเป็นผู้ที่มีความจริงใจในการศึกษาพระธรรม ว่าศึกษาเพื่ออะไร? ก็ไม่ใช่เพื่ออย่างอื่น เพื่อความเข้าใจธรรมะ เข้าใจสิ่งที่มีจริง ตามความเป็นจริงเท่านั้น เพราะว่า ผู้ที่ไม่ใช่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่พระปัจเจกพุทธเจ้าต้องได้ฟังพระธรรม ที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง

ก่อนที่จะจบในช่วงเช้าท่านอาจารย์กล่าวถึง "บารมี" ซึ่งก็คือ คุณความดีประการต่างๆ ที่จะเป็นเครื่องอุปการะให้ "ปัญญา" คือ ความเข้าใจธรรมะ เข้าใจสิ่งที่มีจริงเจริญขึ้น เพราะว่า การที่ปัญญาจะเจริญขึ้นจะต้องอาศัยความดีประการต่างๆ คอยอุปการะเกื้อกูล ก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ในช่วงนี้ก่อนนะครับว่า ความดีประการต่างๆ ในชีวิตประจำวันจะเป็นเครื่องอุปการะ เกื้อกูล ต่อความเจริญขึ้นของปัญญาอย่างไร? เพราะว่า ในช่วงเช้าท่านอาจารย์กล่าวถึง ๕๖ จะ คือ ความจริงใจซึ่งก็เป็นหนึ่งในบารมีด้วยครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ การที่จะรู้ความจริง ไม่ง่ายเลย เพราะว่า ไม่เคยรู้ และเคยยึดถืออย่างมาก ว่าเป็นสิ่งหนึ่ง สิ่งใด ที่เที่ยง เช่น ขณะนี้ ที่กำลังเห็น ไม่ปรากฏว่าเกิดขึ้น และดับไป แม้ว่า จะมี "ได้ยิน" ซึ่งไม่ใช่ "เห็น" แต่ความเข้าใจไม่พอ ที่จะละการยึดถือว่า "เห็น" เมื่อถึงนี้ ดับแล้ว ไม่เหลือเลย จึงได้มี ขณะนี้ "ได้ยิน" ขณะนี้ และแม้ที่ได้ยิน ขณะนี้ ก็ดับแล้วเร็วมาก ไม่เหลือเลย

...แต่กว่า "ปัญญา" จะสามารถเข้าใจ แล้วก็ ละคลาย
การยึดถือ การติดข้องก็แสดงให้เห็นว่า ฟังอย่างนี้ ไม่ใช่
ครั้งเดียว หลายครั้งมาก แต่ว่า กว่าจะเข้าใจความจริง
ของสิ่งที่กำลังปรากฏว่า เป็นแต่เพียง "สิ่งหนึ่ง" สิ่งหนึ่ง...
แต่ละหนึ่ง...ซึ่งเกิดขึ้น แล้วก็ดับไป ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของ
เรา ไม่ใช่สัตว์ไม่ใช่บุคคล ก็ต้องอาศัย การฟังแล้ว ฟังอีก
แต่คนที่ฟังแล้ว ฟังอีก ก็เป็นผู้ตรง ฟังแล้ว ฟังอีก ก็ยังเป็น
เรา แล้วก็มือกุศลอย่างมาก เหมือนเดิมนะคะ...

...เพราะเหตุว่า ปัญญา ที่เพียงเข้าใจเล็กน้อย นิดหน่อย ไม่สามารถที่จะประจักษ์ความจริงว่า ขณะนี้ เป็นธรรมชาติจริงๆ มีจริงๆ เกิดขึ้นจริงๆ ดับไปจริงๆ เพราะฉะนั้น จะต้องรู้เหตุว่า ทำไม? ถึงไม่สามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่กำลังปรากฏ แม้ว่ากำลังฟัง สัจจะ คือ ความจริง ของสิ่งที่กำลังปรากฏ ว่าเป็นอย่างนี้ ก็เป็นเพราะเหตุว่า ความไม่รู้ ไม่ใช่มีแต่เฉพาะชาตินี้ หรือเมื่อไหร่ หรือเมื่อเข้านี้ แต่.... นานแสนนานมาแล้ว ที่ไม่สามารถจะรู้ ความจริง ของสิ่งที่ปรากฏ...

...แม้จะเห็น คนเกิด แล้วก็ต้องตาย ก็ยังไม่หวั่นไหวว่า วัน
หนึ่ง เราก็คงต้องเป็นอย่างนั้น และวันหนึ่ง ก็ยังเข้าไป แม้
เมื่อวานนี้ ก็หมดแล้ว แล้วก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย แสดงให้
เห็นว่า "ปัญญา" เป็นสิ่งซึ่งต้องอบรม จนมีกำลังพอที่จะ
ละการเข้าใจผิด และยึดถือสภาพธรรมะ ว่าเป็นตัวตน
เพราะเหตุว่า อวิชชามาก แล้วก็กิเลสอื่นๆ ก็มากด้วย...

...เพราะฉะนั้น ที่ไม่สามารถจะรู้ความจริง เพราะเหตุ
ว่า ความไม่ดีทั้งหลาย เกิดบ่อย เพราะความไม่รู้ เพราะ
ไม่รู้ จึงติดข้อง ต้องการ สิ่งหนึ่งสิ่งใด และเวลาที่ไม่ได้สิ่ง
นั้น ก็ชุ่นเคืองใจ เป็นอย่างนี้หรือเปล่า? เมื่อวานนี้ วันนี้
และต่อไป แสดงให้เห็นว่า ตราบใดที่อกุศล ความไม่ดี
ยังเกิดอยู่ก็ย่อมสะสม ความไม่รู้ มากขึ้นๆ แล้วก็การ
ปิดบังเพราะเหตุว่า มีความเข้าใจผิด ในสิ่งที่ปรากฏ โดย
ประการต่างๆ จนกระทั่ง ไม่สามารถที่จะ เพียงฟัง แล้ว
ปัญญาสามารถที่จะคมกล้า อาจหาญ ที่จะสามารถละ
คลายการติดข้องแล้ว สภาพธรรมะ จึงจะปรากฏตาม
ความเป็นจริงได้...

...เพราะฉะนั้น ให้ทราบว่า ขณะนี้ ที่แม่สภาพธรรมะที่
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้ และทรงแสดง
เป็นความจริงอย่างนี้ แต่ก็ไม้อาจที่จะประจักษ์ได้ ด้วย
อกุศลจิต ด้วยเหตุนี้ อกุศลทั้งหลายไม่ใช่บารมี แล้วก็เป็น
เครื่องกั้น ที่ทำให้ไม่สามารถเข้าใจ สิ่งที่กำลังปรากฏ...

...ต่อเมื่อใด อกุศลเกิดน้อยลง แล้วก็กุศล เกิดมากขึ้น
 เมื่อนั้น อกุศลก็จะเบาบาง และกำลังของกุศล ก็มีมาก
 พอ ตั้งแต่เริ่มฟังธรรมะ เริ่มเข้าใจ เริ่มเห็นประโยชน์ เริ่ม
 เข้าใจ ทีละเล็ก ทีละน้อย แล้วก็ เข้าใจ "ลักษณะ" ของ
 สภาพธรรมะ ที่กำลังมีอยู่...

...เพราะเหตุว่า ส่วนใหญ่ เราเรียนเรื่อง สิ่งที่มีจริงขณะนี้
 เรียนเรื่อง "เห็น" เรื่อง "ได้ยิน" แต่ว่า "เห็น" ก็ไม่ใช่เรา เกิด
 แล้ว ดับแล้ว กว่าที่จะคุ้นเคย กับ สภาพ "เห็น" จริงๆ ว่า
 "ไม่ใช่เรา" ก็ไป "คิด" เรื่องเห็น เห็นเกิดขึ้นมาได้อย่างไร?
 เห็นดับไปแล้ว ไม่ใช่เรา ก็ "คิด" ยาว...ในขณะที่ "เห็น" ก็
 (กำลัง) เกิดขึ้น และ ดับไป

เพราะฉะนั้น กว่าที่เราจะได้เข้าใจ "ตัวธรรมะ" จริงๆ โดย
 ที่ ไม่ต้องนึกถึง "ชื่อ" เช่น ขณะนี้ "เห็น" เป็น "เห็น" ไม่ต้อง
 นึกถึงชื่อใดๆ เลย แล้ว "เห็น" ก็ไม่ใช่ สิ่งที่เราภาวนาให้เห็น...

... เมื่อไหร่ ที่มีความเข้าใจ ทั้งสองอย่าง แยกขาดชัดเจน
ว่า "เห็น" เป็นอย่างหนึ่ง แล้วก็ "สิ่งที่ปรากฏให้เห็น" เป็น
อีกอย่างหนึ่ง แค่นี้คะ ถูกต้องไหม? คือ ฟังธรรมะแล้ว
ต้องไตร่ตรอง ถ้าเป็นความจริง ก็รู้ว่า ยังไม่ถึง การที่จะ
เข้าใจความชัดเจนของสองอย่าง ซึ่งต่างกันอย่างหนึ่ง คือ
ไม่สามารถจะรู้อะไรได้เลย เพียงปรากฏว่ามีจริงๆ
ชั่วคราวเมื่อมี "ธาตุรู้" ที่กำลังเห็นแล้ว "ธาตุนั้น" ก็ดับ
ไป...

...เพราะฉะนั้น กว่าจะรู้ความจริงได้ ก็ต้องนานโดยการที่
เมื่อรู้ว่า สิ่งนี้ มีจริง "รู้ได้" แต่ต้อง "อบรม" อบรมความ
เข้าใจถูก ความเห็นถูก เพื่อ "ละ" ความไม่รู้ ไม่ใช่ไป "ทำ
อย่างอื่น" เลย แต่ว่า "ความไม่รู้" มีจึงไม่สามารถที่จะเห็น
การเกิดขึ้น และดับไป ของสภาพธรรมะ แต่จะเห็นได้
ต่อเมื่อมีความเข้าใจเพิ่มขึ้นทีละเล็กทีละน้อย โดยไม่หวัง
ว่า วันไหน เพราะ "เป็นผู้ตรง" จริงๆ ว่า "ความเข้าใจ" แค่นี้
ยังไม่พอ ยังต้องฟังต่อไปอีก ฟังต่อไปอีก เป็นปกติ
ธรรมดา...

...ไม่ใช่ว่า ต้องไปเปลี่ยน ไม่ใช่ว่า พอฟังวันนี้ แล้วจะ "พยายามรู้" ว่า กำลังเห็นนี้ ไม่ใช่เรา ไม่ทำอะไรเลย ทั้งหมดนั้นไม่ถูกต้อง เพราะเหตุว่า มีตัวเรา นั่นเอง ที่ กำลังคิดอย่างนั้น และกำลัง "ทำ" อย่างนั้น...

...เพราะฉะนั้น กว่าจะเข้าใจว่า ทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วก็ค่อยๆ คลายการยึดถือ ต้องอาศัยความเข้าใจ จริงๆ แล้วก็ ไม่ต้องห่วงว่า เมื่อมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น มากขึ้น จะไม่รู้จักความจริง ของสิ่งที่ปรากฏ เพราะเหตุว่า ที่จะรู้นั้น เป็น "ปัญญา" ความเข้าใจถูกที่เริ่มต้น ตั้งแต่ "การฟัง"...

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บุคคลได้มีกาละอันเลิศ ประเสริฐที่สุด ครั้งหนึ่งในสังสารวัฏที่ได้มีโอกาสเข้าใจความจริง ของสิ่งที่มีจริงๆ จากการตรัสรู้ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐยิ่ง พระองค์นั้นซึ่งเป็นความจริงถึงที่สุด ไม่มีสิ่งใดจะจริงยิ่ง

ไปกว่า เป็นความเข้าใจ ที่จะสะสมไป สะสมไป สำหรับผู้ที่เห็นประโยชน์ในความเข้าใจ ถูก ความเห็นถูก ในธรรมะ อันจะเป็นที่พึงยึดเยียมแก่บุคคลนั้นเองสำหรับการเดินทาง อันยาวไกลในสังสารวัฏฏ์ เพื่อถึงกาลที่จะสิ้นสุดได้ในวันหนึ่งด้วยความอดทน ด้วย ความเพียร ที่จะฟังแล้ว ฟังอีก บ่อยๆ เนืองๆ

กราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการของท่านเจ้าภาพ พันตำรวจเอก ปรัชญ์ชัย และคุณสุภัทรา ใจชาญสุขกิจ

เจริญธรรม ๔ ประการเพื่อมีปัญญาชำแรกกิเลส

๑๓. นิพเพธิกปัญญาสูตร

[๑๖๕๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๔ ประการนี้ อันบุคคลเจริญแล้ว กระทำ ให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเป็นผู้มีปัญญา เป็นเครื่องชำแรกกิเลส ธรรม ๔ ประการเป็นไฉน คือ

การคบสัตบุรุษ ๑. การฟังสัทธรรม ๑. การกระทำไว้ในใจโดยแยบคาย ๑. การ ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ๑. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๔ ประการนี้แล อันบุคคล เจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความเป็นผู้มีปัญญาเป็นเครื่องชำแรก กิเลส. จบนิพเพธิกปัญญาสูตรที่ ๑๓

พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค เล่ม ๕ ภาค ๒ หน้าที่ ๔๐๒

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านด้วยครับ

